

- De akkor eszükbe jutott, hogy a Júdásmadár nem lehet égi madár?!
 - Villámocska felkiáltott:
 - Rossz helyen keresgélünk! Menjünk oda, ahol a sivatag összeér az óceánnal! Tudok ott egy ezeréves sárkányfát egy szigetecskén.
- Hát ott is volt. Ott gubbasztott a csapzott, zilált fejű, borzos tollazatú Júdásmadár a sárkányfa tövében. Lehetett ő maga is úgy ezer éves.
- A Júdásmadár rájuk nézett:
- Jó, hogy jösztek. Vártam már a madárházra. Belefáradtam abba, hogy hajnalok hajnalán keljek, naphosszat figyeljek, jegyzeteljek, megállás nélkül végezzem a dolgom. Aztán legfeljebb azzal csúfolnak, hogy árulkodó Júdás, nem kapsz piros tojást. Nyugdíjas koromra beköltöznek ebbe a rácsos kalitkába – folytatta a madár. – Lehetne vidámabb, barátságosabb, de majd kicsinosítom. Beszerelhető a tévé? Tudjátok, imádom a jó rajzfilmeket.
- Kicsirakétára kacsintott:
- A rettenthetetlen gumikesztyűre nem lesz szükség. És ha már itt vagytok, meghívlak egy villásreggelire, napkeltével fűszerezve.

Fogtündéres ki mit tud

- Mazsi, gyerekkorodban téged is meglátogatott a Fogtündér?
- Engem Tündér Ilona és Árgyélus királyfi keresett fel. És persze sokan mások: Kolontos Palkó, Világszép Nádszálkisasszony, s a suszter manói... Nem is hallottam, csak most, öregségemre, a Fogtündérről.
- Kár, mert a Fogtündér ajándékot rejt a párnád alá.
- Miféle ajándékot?
- Hát, mindenkinek mást. Ez nem kívánságműsor, nem mondhatod meg, hogy én legót szeretnék, vagy matricát vagy képregényt, érted? Ő dönti el, és kész!
- De miért ajándékoz? És hányszor? Valamennyi tejfogad kihullásakor? Van valami szabály? Csak a szépen megőrzött, ép tejfogakat jutalmazza?

– Például a Lilla foga erősen lógott, és vacsora közben lenyelte. Nem tehette a párnája alá. Mégis járt nála a Fogtündér.

– Ez kivételes eset, nem?

– Hát... Huninál sokszor járt a tündér, ahányszor kiesett egy foga. Már alig várja, hogy lóduljon ki egy újabb. Te Mazsi, lehet, hogy Kicsirakéta ezt jobban érti, mint te? Lehet, hogy látta is már ezt a tündért?

– Az bizonyos, hogy nagyon fáj rá a foga. Abban reménykedett, hogy egy holdév múlva már elég nagy lesz...

– És iskolába jár, mint Hupikék?

– Hupikéktől tudta, hogy úgy iskoláskor kezdetén a tejfogak kicserélődnek. A fogváltás nem valami egyszerű dolog, mint például egy kinőtt zokni elpakolása, hanem fájdalmasan kínos. A lógó fogacska menne is, maradna is.

– Kicsirakéta nem fogyott ki a gondolataiból? Firtatta is Hupikéket, hogy...

– Hogy: – Ismersz te olyanokat, Hupikék, akik egyszerűen kiköpték a lötyögő, lóginyászó fogukat, amikor kenyérbe, kalácsba, lepénybe vagy pizzába haraptak?

– Én vagyok az élő példa! Bár az utolsót én csivirtem-csavartam ki saját magamnak. Az utolsó előtti pedig az ajtókilincshez kötöttem. Úgy kijött, mint a piny!

– És betetted a párnád alá, és reggelre elvitte a Fogtündér? Mit hagyott helyette? – türelmetlenkedett Kicsirakéta.

– Vannak országok, úgy hallottam – bólintott Hupikék –, ahol ismerik a Fogtündért. De nekem a Mamám egy versikét mondott:

Egér, egér, kisegér,
Van-e fogad, hófehér,
Adok neked csontfogat,
Hozzál nekem vasfogat!

– Na, és hozott?

– Nem rögtön. Jó sok rizset megettem, amíg az új fogam kinőtt. De látod, rakétagyerekhez méltó fogaim vannak: acélerősek. Még a vasat is megrághatnám velük.

– De ezeket nem is egér hozta! – görbült le Kicsirakéta szája.

– Legöregebb utazóink mesélik, tudod, ők alaposan kifürkészték a világ titkait, hogy valahol Keleten történt – kezdett a mesélésbe Hupikék. – Rettentő magas hegyek közt, égbenyúló, teraszos rizsföldek fölött uralkodott a Rizsisten. Megvédte a patkányoktól és az égi ma-

daraktól a termést. Az emberek ezért hálatáncot lejtettek a tiszteletére, hálából gyomlálták a termőföldeket, és követ hordtak a teraszok megerősítéséhez. Kétezer éven át arattak bőséges rizstermést, ám akkor a föld meddővé, terméketlenné vált.

Rizsisten rettentően megijedt: kámpec a hatalmának! Vége a számtalan éhezőt tápláló birodalomnak! – Mit tehetnék, jaj, vajon mit is tehetnék? – ismételte kétségbeesetten. Bújt volna az egérlyukba is tehetetlen szegyenében, ha éppen akkor nem kászálódik ki a lyukból egy rubinszemű, fehér egérke. – Kössünk mindenki számára előnyös üzletet – cincogta. – Adok neked tengernyi tejfogacskát, rizsért cserébe. – Az legfeljebb cserekereskedelem, és nem üzlet! – méltatlankodott Rizsisten. – Mi hasznom belőle? – Öröld finom csontlisztté őket! Készíts a fogacskákból jóféle tápot a földjeidnek.

Addig és addig és addig beszélt az egérke, hogy így meg úgy, és úgy meg így, hogy megkötötte a vásár. Azóta gyűjti a világ minden táján a kihullott gyerekfogakat a kis rubinszemű. Hogy bevált-e a rizsföldeken a recept a talaj feljavítására, arról fogalmam sincs. De az biztos, hogy te, barátocskám, minél többet eszel a rizsből tejben vagy vízben főzve, vagy párolva, annál tutibb fogad nő a kihullott helyébe...

- Ez csupa kitaláció! Ezt te sem hiszed, Hupikék!
- Miért ne hinném? A Fogtündér talán valószínűbb?

– Akkor Fogtündér sincs, csak a mesében? – pityeredett el Kicsirakéta.

– Mi is a mesében élünk. Mindenki tudja, hogy csak a mesében. Mégis ragyog az András szeme, amikor Mazsolás rólunk mesél.

És ebben Hupikéknek igaza volt, ezzel nem lehetett vitatkozni.

Így aztán Kicsirakéta csak úgy foghegyről annyit mondott:

– Én a Fogtündérben fogok hinni, mert rettentően jó ajándékot kapni!

– De hogy vontatjuk partra? Fogytán az erőnk, rettentően tűz a nap is. Ráadásul borzasztóan szomjas vagyok – nehezítette a helyzetet a kicsi.

– Működik a térerőm – kacsintott Kislányrakéta. – Megrendeltem egy úszó kókuszszigetet utasellátóval együtt. Ihattok kókusztejet, és napszúrás ellen kókuszszírral kengethetitek magatokat. Univerzális szer, kipróbált!

Még be sem fejezte a mondatot, már ott is volt az úszó kókuszsziget. Közös erővel a szigethez erősítették az ájult cápát.

– Minden jó volt, mert a vége jó! Ugye, Mazsi? És élethosszú barátságot fogadtak egymásnak?

–Nem fogadtak semmit. De attól kezdve vidámabbak lettek a délelőttök és a délutánok.

A bázisnak ez a szöglete bugyborékos, kacskaringós, csiklandós kacagással telt meg.

Tubalakoma

– Ma hamar érjünk haza! Jó? Éhes vagyok.

– Akkor siessünk, András! Finom ebéd vár: tárkonyos krumplileves, tökfőzelék tükörtojással.

– De én utálom a tökfőzeléket, Mazsi! A murokfőzeléket sem szeretem. Csak a spenótot és a borsót. A tökfőzeléket ne is lássam! Ki nem állhatom!

– Hát ez vicces! A rakétatestvérek is ellenséges viszonyban voltak a tökfőzelékekkel. „Meg nem eszlek, le nem nyellek” fogadalmat tettek. Ha észrevették, hogy az készül a kályhán, fogadkoztak, hogy nem éhesek, hogy valamitől fáj a hasuk, vagy valami megégette a nyelvüket... Aztán ha mégis asztalhoz kellett ülni, pizmogtak, köhécselek, köszöriülték a torkukat, földre ejtették a villát, ezer kifogást találtak, csak ne egyék meg az ebédet. Mígnem...

– Mígnem megebédelte az édesanyjuk?

– Inkább megelégette a viselkedésüket.

– Kijött a sodrásából?

– A sodrából is kijött néha. De leginkább azon törte a fejét, hogyan tapasztalhatnák meg a gyerekei, hogy a tök különösen jó étel.

– Megtudták aztán, amikor nagyobbak lettek?

– Nem is kellett sokat várni. Tombolt a nyár, a vakáció. A bázison az unalom szele lengedezett. A fiúk a főzelék elöl a kertbe menekültek.

– Bújócskázzunk? – kérdezte Kicsirakéta.

– Rögtön megtalálnál, mert olyan hangosan korog a gyomrom – rázta a fejét Hupikék. – Fogócskázzunk inkább!

– Nincs hozzá kedvem. Reggeliztünk ma egyáltalán valamit?

– De ekkor a kerítés tetején átkandikált Kislányrakéta?

– És ezt kérdezte:

– Mikor kalandoztatok a bázison kívül? Röpködtetek már a kilövőállomás közelében?

– Nekünk szigorúan tilos az állomás körül téblábolni. Majd ha fagy, s hó lesz nagy! – kedvetlenkedett Hupikék.

– Nem is az állomásra megyünk – kacsintott a kislány –, de arra vezet az utunk, ha segítünk egy gyűjtőmunkában. Fizetség ugyan nincs, ám a dolog végeztével hivatalosak lennénk egy tubalakomára.

– Tubalakomára?

– Lesz joghurtos, rozsmaringos tubakrémleves tubakenyérrel, rozsdás hús tubarösztyivel, tubás-almás tepsis burgonya, pirított tubama-

gos bundás tuba tubafőzeléssel, diós-csokis tubatorta vagy mézes tubatekerces...

– De mi az a tuba? Én nem is hallottam ilyen ételről. Étvágygerjesztő, nem mondom. Eddig úgy tudtam, hogy a tuba egy hangszer. Olyan mély hangú, tölcséres – hadarta a kicsi.

– Vagy lehet felhőtölcsér, légörvény. Az elég veszélyes tud lenni – tudományoskodott Hupikék.

– Társultok, vagy maradtok és unatkoztok? – vágta el a folytatást Kislányrakéta. Ma van szita-pita péntek, nyitva van az aranykapu, át-bújhatunk rajta.

Hát persze, indultak. Csak előbb még hívták Villámocskát, és a szupererős gumikesztyűt is szólították. Biztos, ami biztos.

Már az is izgalmas volt, hogy átrepülhették a bázist körülzáró betonkerítést.

– Kapcsoljatok lopakodó üzemmódba – vezényelt néhány perc elteltével a kislány, és átvette a vezetést.

Éppen jókor, mert már kirajzolódott a hatalmas indítókomplexum. Szürkésfehéren csillogott a fényben az indítóállvány. De jóformán meg sem nézhették, mert süketítő robothang ordított feléjük: – Táguljatok, fityiszek! Palacsintává lapítalak, ha közelebb merészkedtek! Nyúlcipőket, csöpleszek! Ízzé-porrá zúzlak! Összemorzsolak!

A fiúk megtorpantak. Már-már visszafordultak volna, inukba szállt a bátorság.

– Ez a Mágusszem-érzékelő – nyugtatta meg őket Kislányrakéta –, a betolakodók elriasztására. Használhatnánk a hangtompító pajzsunkat

– ajánlotta a megszeppenést látva –, de felesleges. Még két éles jobbkar, s máris megérkezünk.

Keskeny földút kígyózott alattuk. Rövid sétarepülés következett: keleten barátságos csalit látszott, a földút végén illatos loncbokrokbl kialakított sövénykerítés. A sövénykapu fölött nagybetűs tábla hirdette: KABAKOS.

– Hát itt is vagyunk! – ragyogott a kislány, miután besuhantak a kapun, és landoltak a prészáz előtt. – Ládákba szedjük a csillagtököt, viasztököt, pézsmatököt, cukkinit. Az indiai törpe sütőtök, valamint a csavart nyakú tök és a kígyótök kosárba kerül. A fára futó, fügelevelű laskatököt dobozoljuk.

– Ennyifajta tök van? – ámuldozott Kicsirakéta.

– Még ennél is több! Gyertek, tartok egy gyorstalpaló kiokosítót a tökfajtákból.

Hát az elején nehezen teltek a tárolók. Mutogatták egymásnak a különleges színű és formájú terméseket. Üdvrivalgás hallatszott, ha újabb tököt törtek le a kacskaringós, szúrós indákról, vagy újabbakra bukkantak a nagyra nőtt, sűrű levelek alatt.

Már-már lankadoztak, belefáradtak a hajladozásba, cipekedésbe, amikor a Szupererős gumikesztyű önkéntes munkára jelentkezett:

– Több kéz hamar kész! – mondta, s szelíden oldalba dögönyözött egy kemény kobakú úritököt.

Villámocska sem dugta zsebébe a kezét. Felderítette a legrejtőzködőbbet is, „Mevagy, tökfej!” csatakiáltással.

Hipszi-hopszi, ripszi-ropszi, s már a tartalék zsákokat is degeszre tömték. Telis-tele várakoztak a kosarak, ládák, skatulyák.

– Na, ezeket megtanítottuk kesztyűbe dudálni – összegezett a Szupererős gumikesztyű.

De sem Hupikék, sem Kicsirakéta nem tudott a végeredményben gyönyörködni. Marta őket a farkaséhség.

– Szédelgek – sóhajtotta a kicsi.

– Az én szemem előtt jókora döblecek karikáznak. Kong a hasam, mint a repedt fazék.

Kislányrakéta kitárta a présház ajtaját:

–Terülj, terülj, asztalka!

Roskadásig állt a terített asztal. Főhelyen a pirított tubamagos bundás tuba a tubafőzelékkel. Kevés szó nem sok, annyi sem hangzott el. Csak szedtek, és ettek, és repetáztak. Aztán már csak szedegettek, és eszegettek, és repetáztak.

Az ötödik darab mézes tubatekercs után megszólalt Hupikék:

– Nem is gondoltam, hogy a tököt tubának is hívják.

– Vagyis a főzelék közönséges tökből készült? – hitetlenkedett a kicsi.

– Itt mindent a kobakosokból, azaz tökből főztek: a levestől az édeséig – kuncogott a kislány.

– Úgy éltünk ma, mint Tuba s Tubáné – kontrázott Hupikék.

Ezen aztán elhiherészett a vidám társaság egy kis ideig. S mert tubából is megárthat a sok, indultak haza a bázisra.

– No, de mi is megérkeztünk, András! Vár a mesebeli tubafőzelék. Jó étvágyat!

